מסורת הש"ס

א) לעיל פ"ב הל"ד וש"נ, ב) עי' מנחות מ א, ג) שם נ ב, ד) תו"כ פ' צו פ"ג, ה) עי' מנחות עח א, ו) תמיד כח א, ז) אלה, ח) לרבכה, ט) מנחות נ ב, י) רבה, כ) נאה, ל) מטגנה ואח"כ אופה, מ) אופה אותה ואח"כ מטגנה, נ) שם נא ב, ס) כהן, ע) ע"ש,

עין משפט
נר מצוה

כא א מיי' פרק ג משקלים הל"ב:
כב ב מיי' פרק ה מפהמ"ק הל"ח:
כג ג מיי' פרק י"ג ממעה"ק הל"ב:
כד ד מיי' פרק ג מתמידין הלכ"ח:
כה ה מיי' פרק א מכלי המקדש הלכה יח:
כו ו מיי' שם פ"ה הלכה טו:
כז ז מיי' שם הל"ו:
כח ח מיי' פרק ח מבית הבחירה הלכה יא:
כט ט מיי' פרק י"ג ממעה"ק הל"ג:
ל י מיי' פרק ג' מתמידין הל"ח:
לא כ מיי' פרק ג מתמידין הל"ב:

נוסחת הבבלי

(א) תנאי ב"ד על האובדות כו' א"ר אסי כו' א"ר אסי כו': (ב) כר"ש דאמר ר"ש עשרון כו': (ג) האיפה ושכרה כו' ואחת לעבודת היום כו' מכיתין א"ר יוסי לעשות כו' אותה ר"ח בשם ר"ח כו' רבי אמר תופיני רבה ר' דוסא אומר תופיני נאה אמיין כו' מ"ד תופיני נאה כו': (ד) ר"י ב"ע דגרדליה כו': (ה) אמר חייא בר אבא כו':

הגהות הגר"א

[א] נ"ל מתניתין פליגא על ר' יוחנן נמצאו וכו' וכ"ה בג' הקה"ע: [ב] גירסת הגאון ז"ל פתר לה כר"ש ועי' מנחו' (ס. יאס ב.): [ג] נ"ל ועובדה בידו. וכ"ה בספרא ובתוספתא סוף שקלים כהן הדיוט אין נכנס לעזרה אא"כ הביא עשירית האיפה משלו ועובדה בידו וכו': [ד] נ"ל עבודתן פסולה דעשירית האיפה מעכבת בכהונת כהנים גם לדורות וז"ל הרב בעל ת"ח בג' הספרי' עבודתן כשירה וכ"ה בתוספ' דסוף שקלים ודפ"ב דחגיגה וכ"ש הרמב"ם פ"ה מהל' כה"מ הל"ז אמנם בספרא פ' צו הגי' פסולה ועי' בק"א שם וע"פ אותו הספרא מתק רבינו מלת כשירה וכתב פסולה וכ"ה בהדיא בירושל' ריש יומא ר"י ב"ח אמר עשירית האיפה ותמסיים מעכבין וכ"ה בילקוט פ' צו סימן תפו וכן משמע בש"ס דילן יומא (ה.) ע"ש. ועי' בס' ת"ח כי הוא נותן טעם לשנת לגי' הגאון ז"ל: [ה] מלוף גרסאות יש כאן וה"ג אתי אלין פלגות' כהלין פלגות' תופיני תאפינה נא ר' אומר תופיני נאה ר' יוסי רבה אמר תופיני רבה מ"ד תופיני נא כמ"ד מטגנה ואח"כ אופה מ"ד תופיני נאה כמ"ד אופה אותה ואח"כ מטגנה ועי' מנחות (נ:) וברש"י מנחות שם מייתי עוד לישנא אחריתא: [ו] ה"ג לא סוף דבר שמת אפילו נטמא ואפילו נדחה ממום ר' יוסי בן עזר וכו'. ול"ג אלא וז"ל הרב בעל ת"ח נראה טעם דמחק רבינו מלת אלא דכיון דגרס אא"כ מסקנתא דשוניין פשיטא הוא כמו מת ומה תבעיא בנדחה ממום למה יהיה נדחה ממום דלא חזי לעולם עדיף מנטמאת דנדחה ונראה אלא דהאבעיא קאי אשניה ולא מלה בברייתא אלא נדחה ממום ונטמא נשאר בבעי' והרמב"ם דפסק בפ"ג מהלכות תמידין הל"כ כהן שהקריב מחצה ומת או נטמא או נולד בו מום וכו' פסטו הבעיא לחומרא ודלא כמ"ש בק"ע: [ז] ה"ג שנאמר חק עולם משל עולם כליל תקטר כליל להקטרה רבי בא בר ממל וכו' כנ"ל והשאר שבינתים נמחק: [ח] ה"ג תמן הוא אומר משל צבור דבר תורה והכא אמר מתנאי ב"ד א"ר חייה בר אבא יאות הוא מקשה אמת ר' יעקב ב"א ר' אבהו בשם ר"י ד"ת הוא שתהא באה משל צבור הייתי אומר ינבו לה התקינו שתהא באה מתרומת הלשכה כנ"ל. וה"פ תמן היינו במתני' דמנחות אמר משל צבור כדקאמר מחק עולם והכא במתני' דידן אמר מתנאי ב"ד דבר תורה משל צבור הייתי אומר ינבו לה כלומר הא ודאי פשיטא דמשנ"ל ד"ת מקרא דחק עולם מכל הייתי אומר שלא ליקח אותה מתרומת הלשכ' אלא לגבות מכל יחיד ויחיד דהכי משמע קרא דחק עולם משל עול' והתני ב"ד שיהא לה מתרומת הלשכה ולחה תלמיד טועה נפתבן בתירוצא דבבלי שם והרמב"ם לה בתירוצא דהכא דירו' ולא נהיר דסוגיא דירושל' ס"ל דלא הוה אלא חדא תקנה ובבבלי מפני ב' תקנות הוו:

קרבן העדה

הוא וכו' וגי"ק גריי: **כמה דאת אמר תמן.** בריש פרקין: **תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקריבו עולות** הלכך לא חיישינן דלמא שלמים הן: **אין זה מזיד.** בתמיה וכי אין זה כמזלל מזיד שלמים על עולות: **מכיון שתנאי ב"ד הוא.** עקרו לשם שלמים מיניה וכאילו לא נתקדש מעולם לשם שלמים ואין זה ממזלל כמזיד: **עד דאנא תמן.** כשהייתי בבבל שמעתי ששאל ר"י לשמואל הפריש שקלו ומת מה יעשה בו: **מותר עשירית האיפה של כה"ג.** כגון שהפריש מעות לעשירית האיפה של היום וניתותר שאינו ראוי למחר מה יעשה בו: **יוליכם לים המלח.** לא נהנין ולא מועלין בו: **חוצה אותה ואח"כ מקדשה.** אבל הכלי שמודדין בו העשרון לא היה קודש: **מקדשה.** כל העשרון בעשרון: **כ"ג מקריב מחצה ומחצה אבד.** כ"ה במנחות פרק התכלת: ולאיירי כגון שנטמאת מחצה של בין הערבים שמביא עשרון שלם וחוצהו ומקריב מחצה ומחצה אבד שמעינן דליכא קדושה למחצין אלא כולו בבת אחת וכיון דלא צריך למחצה השני שכבר נתקדש הרי הוא אבד וקשיא לר"י: **שכן אפי' מעות.** שנותר מעשירית האיפה סובר ר"י שילכו לים המלח דה"ל מותר עשירית האיפה וכדאמר ר"י במתון וכ"ש הסולת שניתותר: **ר"ג מסייעא פליגא על ר"י נמצאו וכו': נמצאו ב' חלאין וכו'.** קאי אכה"ג שהקריב מחצה שחרית ומית ואחר תחתיו מביא עשרון שלם וחוצהו ומקריב ומחצה אבד נמצאו ב' חצאין אובדין וב' חצאים קריבין: **תעובר צורתו.** ויפסול בלינה וקשיא לר"י למה ליה עיבור צורה ולמה יוצא לבית השריפה הוא לא נתקדש מעולם ולאו משום מותר עשירית האיפה יוליכם לים המלח אבל שריפה לא צריך: **פתר לה.** למפני' כר"י דאמר עשרון מקדש וכיון שצריך ליתנו לתוך העשרון כדי למחותו דלכ"ע למחוה צריך להביא עשרון שלם מביתו כדי לחלותו א"כ כבר נתקדש ויוצא לבית השריפה: **כשהכהן מתקרב תחלה לעבודה.** והיינו יום חנוכו צריך להביא עשירית האיפה משלו שנאמר זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו עשירית האיפה וגו' ובניו היינו כהנים הדיוטים: **ועובד בידו.** הוא עצמו מקריבה: **בו ביום נתקרב בתחלה לעבודה.** כהן שלא עבד כל ימיו ונתמנה להיות כהן גדול: **מביא שתים.** שתי מנחות מעשירית האיפה: **אחת לחנוכו.** ככהן הדיוט: **ואחת לחובת היום.** שהוא חביתי כ"ג שמקריב בכל יום: **תופיני.** כתיב מרבכת תבואנה תופיני וקדרים בשעת הבאה לו תאפנה אבל לא בלילה שלפניו: **ואין בשחרית תופיני.** היינו קודם עלות השחר לא יאפו אותן: **ופריך והא תנינן.** בתמיד פ"ק: **העמידו עושי חביתין בשחרים קודם עלות השחר לעשותו חביתין.** ושמעינן שבלילה היתה נאפית: **ותנוי לעשות חמין לרבכה.** העמידוהו או אבל לאפות לא היו אופין עד עלות השחר (ודברי הרי' אליהו סולה בסוגיא זו אינן מחוורים): **מטגנה.** במחבת ואח"כ אופה אותה בתנור: **תאפינה נא.** בשעת אפייתה בתנור תהא נא כמו אל תאכלו ממנו נא כלומר תהא מבושלת קצת ולא כל צרכה והיינו טגון דבהא מודו כ"ע דתרוייהו בעינן דכתיב על מחבת בשמן וכתב תופיני: **תאפינה רבה.** אפיות הרבה אופה ומטגנה ואופה: **תאפינה נאה.** בשעת אפייתה בתנור תהא נאה ואם מטגנה תחלה הרי היא שחורה מן השמן ומן המחבת: **אתיין אילין פלגוותא וכו'.** כלומר פלוגתא דאמוראי אתיין כפלוגתא דהנך תנאי וכדמסיק: **לא סוף דבר שמת.** לאו דוקא שמת כה"ג מביא השני עשרון שלם מביתו אלא אפי' נטמא הכה"ג נמי הדין כן: **ואפי' נדחה ממום.** בעיי' היא אם נדחה הכה"ג מחמת מום אם קרב מנחתו או משל שני ופשוט מהא דתני ר"י ב"פ מגדליה דאפי' נדחה ממום מביא השני עשרון שלם מביתו: **ת"ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה.** דמשל יורשים קריבה עד שיעמוד אחר: **יכול יקריבו.** היורשים לחצאין כמו שהיה אביהן עושה: **אותה כולה.** וה"ק כשהאחר מבניו יקריב לאחר שמת אביו יעשה אותה כולה ולא חציה: **ממי שהבריות שלו.** ממי שהעולם שלו וקס"ד דהיינו מתרומת הלשכה שכבר הקדישו הצבור לשמים: **כליל להקטרה.** שלא יעשו ממנה שיריים לאכילה. ל"א שיקטירו שלימה ולא לחצאין כל זמן שהיא קריבה משל צבור דקריבה שלימה לא פליגי בה ר"י ור"ש: **תמן הוא אומר משל יורשין.** במתני' קאמר דתנאי ב"ד הוא שתהא משל צבור משמע מדאורייתא באה משל יורשין: **והכא.**

עולות א"ר זעירא כמה דאת אמר תמן (א)תנאי ב"ד הוא על המותרות (האובדות) שיקרבו עולות בן את מר אוף הכא תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקרבו עולות א"ר יוסי לרבי יעקב בר אחא אין זה מזיד א"ל מכיון שהוא תנאי ב"ד אין זה מזיד: א"ר[ה] יסא עד דאנא תמן שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל *[א]הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לנדבה ומותר עשירית האיפה שלו רבי יוחנן אמר [ב]יוליכם לים המלח ר"א אמר יפלו לנדבה עשירית[ג] האיפה של כ"ג רבי יוחנן אמר חוצה אותה ואח"כ מקדשה רשב"ל אמר [ג]מקדשה ואח"כ חוצה אותה מתניתא פליגי על רבי יוחנן מקריב[ד] מחצה ומחצה אבד פתר לה שכן אפי' מעות ילכו לים המלח מתניתא פליגי על [א]ר"ש בן לקיש נמצאו שני חצאין קריבין ושני חצאין אובדין ותני עלה מחצה ראשון [ד]ומחצה שני תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה פתר לה[ב] [א] (ב)כר' ישמעאל דאמר [ה]עשרון מקדש כשהכהן[ז] מתקרב תחילה לעבודה מביא עשירית (ג)האיפה שלו [ג]ועובדה בידו [ו]א' כה"ג ואחד כהן הדיוט שעברו עד שלא הביאו עשירית האיפה שלהם [ד]עבודתן כשירה רבי[ח] מנא בעי מימר [ו]בו ביום שנתקרב תחילה לעבודה בו ביום נתמנה להיות כהן גדול מביא שתים אחת לחינוכו ואחת לחובת היום [ז]תופיני [ב] בשעת הבאה תופיני ואין בשחרית תופיני והא תנינן[י] [ח]העמידו עושה חביתין לעשות חביתין א"ר חייא בר [י]אחא לעשות חמין [ט]לרבוכה תופיני רבי[ט] יסא בשם ר' חנינה מטגנה ואח"כ אופה אותה רבי אחא בשם ר' חנינה [י]אופה אותה ואח"כ מטגנה [ה]תופיני תאפינה נא רבי אומר [כ]תאפינה [ל]נאה רבי דוסא אומר תאפינה [ל]ריבה אתיין אילין פלגוותא כהינין פלגוותא מ"ד תאפינה נאה כמ"ד [ל]אופה ואח"כ מטגנ' ומ"ד תאפינ' נא כמ"ד[מ] מטגנה ואח"כ אופה [ו]לא סוף דבר שמת אלא [נ]אפילו נטמא ואפילו נדחה ממום תני (ד)(ר' יוסי בן עזי) ר' יהודה בר פזי דבר דליה ואפילו נדחה ממום מנין[נ] לכהן גדול שמת ולא מינו [ס]אחר תחתיו שתהא מנחתו קריבה משל יורשים ת"ל מבניו יעשה אותה יכול יביאנה לחציים ת"ל אותה כולה אמרתי דברי רבי יהודה ר"ש אומר אינה באה אלא משל צבור [ז]שנאמר [2]חק עולם (ממי שהבריות שלו) מי שהברית כרותה לו כליל תקטר כליל להקטרה: כהן גדול שמת וכו': רבי בא בר ממל בעי מחלפה[ע] שיטתיה דר"ש [ח]תמן אמר משל יורשין והכא אמר משל צבור (ה)א"ר חייה בר

ריבב"ן

דבעזרה אסור דאין יכול להביא חולין בעזרה ואעפ"י שבאכילת חולין לצורך אכילת קדשים הן מלח של הקדש לא יאכל עמהן: **ועל הפרה שלא יהיו מועלין באפרה.** בפ' התכלת פריך וכי תקנה דרבנן היא מדאורייתא היא דכתיב חטאת היא מלמד שמועלין בה. בה מועלין ולא באפרה אמר רב אשי שתי תקנות הוו דאורייתא בה מועלין באפרה אין מועלין כיון דחזו דקא מזלזלין וקא עבדי מינה למכתן גזרו בה מעילה כיון דקא חזו דקא פרשו מספק הואה אוקמוה אדאורייתא: **ועל הקינין הפסולות.** קיני זונה שנפסלו והיא אינה יודעת ואוכלת בקדשים

תקלין חדתין

הוקדשו לשלמים שנקטות ג"כ כשרין ולא לעולות ובולן נמי שלמים: **אמר רבי זעירא כמה דאת אמר כו'.** רבי זעירא פריק לה לקושיא קמא דלימא וכרים הוי לשלמים והילך מקריב עולות. דלא קשיא כלל דהא לעיל גבי קינין ונחלי עולה דפרין ויש חטאת קריבה עולה ואמרי' תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקריבו עולות ה"נ תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקריבו עולות אע"ג דחזי לשלמים ולא צריך לאוקימתא דרבי הושעיא ודרבי יוחנן: **הפריש שקלו.** פרישנא לעיל ועקנו לה הכא איידי דאיירי במתני' בכ"ג שמת והכא נמי מביא פלוגתא דר"י ורשב"ל בעשירית האיפה: **עשירית האיפה של כ"ג.** שמקריבין בכל יום והן הנקראים חביתין כמ"ש ועל מחבת בשמן תעשה ותנן במנחות (נ' ע"ב) חביתי כ"ג לא היו באין חצאין אלא מביא עשרון שלם וחוצהו ומקריב מחצה בבקר ומחצה בין הערבים כו' והטעם דכתי' מחציתה בבקר וגו' מחצה משלם הוא מקריב וס"ל לר' יוחנן דכשמביא העשרון שלם תחילה חוצה לחצאין ואחר כך מקדש המלי' דבקר כו' ועצמיה שיוקדם חליה כדין: **ור"ל אמר מקדשה כו'.** דכתיב מנחה מחציתה שקודם שיחצה יהיה בקדושת מנחה: **מתניתין פליגא מקריב מחצה כו'.** הוא מתניתין במנחות שם בכ"ג שהביא מחצה בבקר ומת ומינו אחר תחתיו לא יביא חצי עשרון מביתו וחצי של ראשון אלא מביא עשרון שלם וחוציהו מקריב מחצה ומחצה אבד וקשיא לרבי יוחנן דס"ל חוצה תחלה א"כ למה מחצה אבד הא לא נתקדש חצי השני: ומשני **שכן אפילו מעות כו'.** שזה נקרא מותר עשירית האיפה והוא קי"ל לעיל אפי' במעות דמותר עשירית האיפה יוליכם לים המלח: ה"ג **מתני' פליגא על ר"ל נמצאו ב' חלאין כו'.** במתניתין הנ"ל והיינו מחצה שנשאר מכ"ג שמת ומחצה שישאר ממנו ותני עלה שם (ר' פ"ג) תני תנא קמיה דר"ל וכ"ה בתוספתא פ"ז דמנחות: **ראשון.** שנשאר מכהן לראשון: **צורתן.** יפסלו בלינה וקשיא לרבי יוחנן דלדידיה מעיקרא לאיכוד אזלי ידיעה כדין מותר עשירית האיפה ל"ל עיבור צורה וגם מה זה שריפה כדין קדשים: **פתר לה כר' עשרון מקדש.** כלי העשרון ולכן בעי עיבור צורה ושריפה דע"כ מביא עשרון שלם: **כשהכהן מתקרב כו'.** כמ"ש זה קרבן אהרן וגו' ביום המשח אותו עשירית האיפה וגו' והיא לשון הספרא פרשת צו פ' ג': ה"ג **ועובדה בידו כו'.** והכי גרסינן בספרא שם ובתוספתא סוף שקלים כהן הדיוט אין נכנס לעזרה אא"כ הביא עשירית האיפה משלו ועובדה בידו כו':

אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט. דתניא במנחות (נ"א ב') זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו יכול יהיו אהרן ובניו מקריבין קרבן אחד ת"ל אשר יקריבו לה' אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמם בניו אלו כהני הדיוטות: ה"ג **עבודתן פסולה.** דעשירית האיפה מעכבת בכהונת כהנים גם לדורות: **בעי מימר בו ביום נתקרב תחלה כו'.** שנתקרב ראשון לעבודה שלא עבד מימיו כלל ובו ביום נתמנה להיות כהן גדול מביא שנים אחד לחינוכו שנתחנך לכהן גדול ואחד לחובת היום שצריך בכל יום ומה שאמר בעי מימר משום דלגה לומר שיהיה עולה חינוך דכהן גדול גם כן לתחלת עבודה ובאמת אינו כן כדמפיק בהדיא בבבלי מנחות (נ"א א') שצריך בכהן גדול שלם: **תופיני.** הא דכתיב בפרשת עשירית האיפה מרבכת תבואנה תופיני כו' דריש תבואנה למעט תאופיני שבשעת הבאה תאפה ולא בשחרית: **העמידו עושי חביתין.** קודם היום לעשות חביתין וקס"ד לאפות אלמא דקודם היום נאפו: **לעשות חמין לרבוכה.** אבל לא לאפות: **אופה אותה כו'.** אופה בתנור תחלה ואחר כך מטגנה במחבת: **תאפינה נא.** בשעת אפייתה בתנור תהא נא כמו אל תאכלו ממנו נא כלומר תהא מבושלת קצת ולאחר כך מרבכה והיינו טיגון דבהא כ"ע מודו דתרווייהו בעינן כדכתיב על מחבת בשמן וכתיב תופיני אלא דסבירא ליה להן מאן דלאמר תחילה טיגון ואחר כך אופה: **תופינה נאה.** בשעת אפייתה בתנור תהא נאה ואם מטגנה תחילה הרי היא שחורה מן השמן ומן המחבת והוא כמ"ד אופה ואחר כך מטגן: **רבה.** אפיות הרבה אופה ומטגנה ואופה. ומפרש לה במנחות (נ' ב') דאית ליה תרווייהו אית ליה נא מש"ה אופה אחר הטיגון ואית ליה נאה משום הכי אופה תחילה וברש"י מנחות שם מייתי עוד לישנא אחריני: **לא ס"ד שמת.** אמתני' דמנחות שם קאי דקתני כהן שהביא מחצה שחרית ומת ומינו כהן אחר תחתיו לא יביא כו' וחצי עשרון של ראשון ומפרש דלאו דוקא מת: **אפילו נטמא כו'.** בעיא היא דקאמרת דלר"ד מת אם אפילו נטמא נמי ס"ל דדינא הכי שהכהן השני אשר יתמנה תחתיו לא יביא חצי עשרונו של ראשון או נדחה ממום דוקא קאמרת וה"ק לא סוף דבר שמת אלא אפילו נדחה ממום נמי דינא הכי אבל נטמא כיון דהדר חזי לא דמי למת ופשיט ליה מדרבי יוסי בן עזר מגרדילא דנדחה ממום קאמר: **מנין לכהן גדול שמת ולא מינו אחר.** הא נמי אמתני' דמנחות (נ"א ב') קאי ולפרושי טעמא דר"י דקאמר התם לא מינו אחר תחתיו כו' ר"י אומר משל יורשין קאמר הכא מנין להא דר"י ומייתי לה הכא כדי לאפוקי טעמא דר' שמעון ולמרמא דידיה אדידיה: **ת"ל מבניו יעשה אותה.** משל יורשים קריבה עד יעמוד אחר: **יכול יקריבו לחצאין.** כמו שהיה אביהן עושה: **כליל בהקטרה.** שלא יעשה ממנה שירים לאכילה. עיין שם ברש"י שוד ל"א: ה"ג **תמן אמר משל צבור ד"ת.** היינו

משנת אליהו

כדמיכן עולות וכר' יהושע דפ"ד הלכה ז' ועי' בסוגיא שם: **עשירית האיפה של כ"ג.** עי' מ"ש כפי' ובעל קרבן עדה פירש בנטמאת מחצה של בין הערבים ובהגרו תמוהים דהכא מתני' מפורשת דשם ימתניא מברייתא: **פתר לה כר"ש.** ובנוסחת הירושלמי כר' ישמעאל ועי' מנחות (ב"ו א') ושם (נ' ע"א): **כ"ג כשהכהן מתקרב כו' עבודתן פסולה.** וגיר' הספרים כשרה וכן הוא בתוספתא דסוף שקלים ודפ"ב דחגיגה וכ"פ הרמב"ם פ"ה מהל' כה"מ הל' ע"ז ובספרא פ' צו הגיר' פסולה ועי' בק"א שם וע"פ אותו הספרא מתק רבינו הגדול מהספרים וגרם פסולה וכן הוא בהדי' בירושלמי ריש יומא ר"י ב"ח אמר עשירית האיפה והמנסים מעכבין וכ"ה בילקוט פ' צו סי' תפ"ו וכן משמע בש"ס דילן ביומא (ה' א') דמפרשי אמוראי התם מאי ביניייהו דמ"ד כל המעכב לדורות מעכב וכן מ"ד כל הכתוב כהן מעכב ולא לימעוטי למותר דעשירית האיפה א"כ דלמ"ד כל הכתוב כהן מעכב שהיא נמי מעכב דהא עשירית האיפה נמי כתוב כהן כדאמרי' התם (ה' ב') לגמרי' זה וזה מיוה קרבן אהרן. וכן הוא בירושלמי דלעיל. ומ"ד כל המעכב לדורות אינו מעכב א"כ דלכ"ע מעכבת לדורות ומה שהביא הגאון בעל תפארת ישראל ללמוד ראיה לגיר' הישנה. אני אומר ומי מפני שאתו דלין נעשה מעשה לשבש הספרים ולדחות הסוגיות דלעיל המפורשות דעשירית האיפה מעכב וגם הראיה אינה חזקה כ"כ אדרבה משם ראי' דעכ"פ מינך מעכב מדפריך כמה מאגין ומגולין לדחוק עבודתו מסתמא וא"ת מינך אינו מעכב למה לא תשני בפשיטות שפי היכא דלא אפשר אלא וכדמתרץ כדאמרי' טובא בש"ס אלא ודאי מינך מעכב ומשום דפשיטא לי' לש"ם א"כ דבכל השנה עשירית האיפה מעכב לאבינן מ"ת בזה"כ א"א למנות בה משום דמ"ת היה קרבן יחיד ילפינן דומה יוה"כ כמ"ש תוס' מנחות (ב"ח) ותוס"ה מתרך הגמ' עבודתו מאגנתו אבל היכא דאפשר אין דנין מעצמו ועשירית האיפה מעכב וכ"ה בקיצור ספרא של רבינו הגדול על התורה: **בעי מימר כו'.** הרמב"ם בסוף פ"ה מהל' כה"מ פסק דבעי שלש והוא מספקא דבבלי מנחות (נ"א א') ובכ"מ לא נין לירושלמי וכתב ומ"מ לא"כ מביא שלישית פשוט הוא ותמוה דהא סוגיא ערוכה היא דמביא ב' ומירושלמי לא ברירא מילתא: **ה"ג לא סוף דבר שמת אפילו נטמא ואפילו כו'.** נראה טעם רבינו שמחק מלת אלא דכיון דגרס אלא א"כ מסקנתא דשוניין פשיטא דנטמאה הוא כמו מת ומה מבעיא לי' בנדחה ממום למה יהיה נדחה ממום דלא חזי לעולם עדיף מנטמאת דנדחה ונראה אלא דהאבעיא קאי אשניה ולא מלה בברייתא אלא נדחה

ציון ירושלים

פ"ד מתמוכרי כפרה הל"ב דכל שאפשר לעמוד על קרבנה כוולאי צריכין לעמוד וע"כ דהיו הכוונה גם על קרבנות יחיד. ועי' שבת נה מתוך שפסו את קיניהן שלא הלכו אלא בעליהן משמע דהיו עומדין שם שיודעין היו שהכהנים מתרשלים בדבר. ועי' ערוכין דף לג תוקה על ב"ד משמע דלא היה שם וצ"ע:

גליון הש"ס

[א] לא ידעתי לו מקום והגר"א הגיה כר"ש גם זה לא מצאתי. ואולי צ"ל ר"י והוא ר' יוסי עי' מנחות נא או ר"מ והוא התי"ק שם שאפשר לקיים הגי' הישנה והוא כר' ישמעאל דרבי ישמעאל עי' מנחות נו ע"ב: [ב] נראה דלדרשה זו כוון הרמב"ם פ"ג מתמידין הל"ח תופיני וכו' ולא תאפה מבערב שגם זה נדרש מתופיני ומיושב קושית הלח"מ שם ודוק:

תורה אור השלם

1. עַל מַחֲבַת בַּשֶּׁמֶן תֵּעָשֶׂה מֻרְבֶּכֶת תְּבִיאֶנָּה תֻּפִינֵי מִנְחַת פִּתִּים תַּקְרִיב רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהֹוָה: ויקרא ו יד 2. וְהַכֹּהֵן הַמָּשִׁיחַ תַּחְתָּיו מִבָּנָיו יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חָק עוֹלָם לַיהֹוָה כָּלִיל תָּקְטָר: ויקרא ו טו